

РЕШЕНИЕ

№ 7019

гр. София, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 19.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **3248** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба от „АМ Къмпани“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], офис 11, представлявано от управителя С. М. Т. против Акт за установяване на публично държавно вземане № 23/04/2/0/00313/2/01/04/01 с изх. № 01-2600/4175#3 от 27.10.2021 г. на Зам. изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, с който на основание чл. 49, ал. 1, т. 12 във вр. с чл. 46, ал. 2 и чл. 50, ал. 1 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г. подмярка 4.2. „Известии в преработка/маркетинг на селскостопански продукти“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014–2020 г. и чл 6., ал. 4, във вр. с чл. 14, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 24, ал. 2, т. 1 от Договор 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г. е отказана изцяло одобрената финансова помощ, прекратен Договор 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г. на основание чл. 24, ал. 2, т. 1 от същия и определено на дружеството задължение в размер на 1 225 771, 94 лв., представляващо публично държавно вземане за изплатено и подлежащо на възстановяване междинно плащане по Договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г.

В жалбата се релевират доводи относно причините за неизпълнението на задължението по договора в срок, а именно тежките условия на работа при пандемични условия, както и реално увеличение на цените на СМР за следващия етап на проекта. В съдебно заседание жалбоподателят АМ К. “ ООД, не се преставлява.

Ответната страна Зам. изпълнителен директор на ДФ "Земеделие", чрез процесуалния си представител, юрк. Т., оспорва жалбата. По съществото на спора моли жалбата

като неоснователна и недоказана да бъде отхвърлена. Претендира и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между дружеството жалбоподател „АМ Къмпани“ ООД и ДФ "Земеделие" е сключен Договор 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г. за предоставяне на финансова помощ по подмярка 4.2 "Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти" от мярка 4 "Инвестиции в материални активи" от Програма за развитие на селските райони (ПРСР) 2014 - 2020. Предмет на инвестицията е била "Изграждане на предприятие за производство на млечни продукти".

Въз основа на постъпила заявка за междинно плащане № 23/04/2/0/00313/2/01 от 14.08.2020 г., на дата 22.02.2021 г. на жалбоподателят на основание чл. 3, ал. 6 от договора, е изплатено междинно плащане в размер на 1 225 771,94 лева.

След извършване на проверка за спазване на срока за подаване на заявка за окончателно плащане е установено, че са нарушени разпоредбите на чл. 6, ал. 4 и чл. 14, ал. 1, т. 5 от Договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г., във връзка с чл. 46, ал. 2 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г. за прилагане на подмярка 4.2. „Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти“ от мярка 4. „Инвестиции в материални активи“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020 г. от страна на дружеството.

Крайният срок за изпълнение на одобрения проект, съгласно чл. 6 ал. 1 от договора е 05.05.2021 г., от което следва, че срокът за подаване на заявката за окончателно плащане по договора е изтекъл на 05.06.2021 г. С Анекс II от 11.05.2020 г. се променя срока за извършване на инвестицията, т. е. заличава се чл. 6, ал. 1 от договора „Ползвателят се задължава да извърши инвестицията – предмет на този договор, в срок до 24 месеца, а за проекти с включени строително-монтажни работи до 36 месеца“ и се създава чл. 6, ал. 1 „Ползвателят се задължава да извърши инвестицията – предмет на този договор, в срок до 05.05.2021 г.“ Изискването за изпълнение на същото задължение е посочено и в текста на чл. 6, ал. 4, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 5 от договора за отпускане на финансова помощ № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г., при което: Ползвателят е длъжен да подаде заявката за окончателно плащане по чл. 4, ал. 1 не по-късно от един месец след изтичане на срока по чл. 6, ал. 1 от договора.

До горепосочената дата не е подадена заявка за окончателно плащане, с което не е изпълнено нормативно задължение, посочено в чл. 46, ал. 2 от Наредба № 20 от 27.10.2015г., както и договорно задължение, уговорено в чл. 6, ал. 4, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 5 от Договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г.

В следствие на констатираното неизпълнение е определен размер на публично държавно вземане което подлежи на възстановяване от страна на ползвателя в размер на 1 225 771,94 лева, представляващо получено междинно плащане по Договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г.

С писмо изх. № 01-2600/4175 от 23.07.2021 г., ДФ „Земеделие“ е открил производство по издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане на основание чл. 26, ал. 1 от АПК. С писмото ползвателят е уведомен за стартиралото производство, респ. за констатираното неизпълнение е установен и размера на публичното държавно вземане, което подлежи на възстановяване. Предоставена е възможност за ангажирането на възражения спрямо установените факти, респ. представянето на доказателства, както и е предоставена възможност за доброволно възстановяване на

вземането в срок от 14 дни от получаването на писмото. В писмото е посочено още, че в случай, че не бъдат представени надлежни доказателства в посочения срок, ДФ „Земеделие“ - Разплащателна Агенция ще счита, че не е изпълнено задължението за подаване на заявка за плащане в договорения срок и ще прекрати едностранно Договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г. за предоставяне на финансова помощ по подмярка 4.2. „Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020 г. на основание чл. 24, ал. 2, т. 1 от същия. Писмото е получено на 28.07.2021 г. на адреса по седалище и управление от Д. Г. - счетоводител. В указания 14-дневен срок, с писмо с вх. № 01-2600/4175 от 23.07.2021 г. не е постъпило възражение от страна на дружеството във връзка с откритото производството по издаване на АУПДВ и не е последвало доброволно изпълнение на установеното парично задължение.

По делото е приложена и приета административната преписка в цялост.

При така изложената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното: Жалбата е подадена от легитимирано лице адресат на оспорения акт, при наличие на правен интерес и пред надлежния съд, в законоустановения срок, поради което се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При проверката по чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът констатира, че актът е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 27, ал. 3 от Закона за подпомагане на земеделските производители Разплащателната агенция е длъжна да предприеме необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатени суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на Европейския съюз. Съгласно чл. 27, ал. 5 от ЗПЗП вземанията на Разплащателната агенция които възникват въз основа на административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК. Съгласно чл. 166, ал. 2 от ДОПК ако в съответен закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация. Ръководител на администрацията е изпълнителния директор на РА, който по силата на чл. 20 а, ал. 1 от ЗПЗП е изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“. Със Заповед № 03-РД/1734 от 16.06.2021 г. на изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ е делегирано на заместник-изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ изпълнение на правомощия по Програмите за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г. и за периода 2014-2020 г. По изложените съображения оспорения акт е издаден от компетентен орган.

Оспорения акт е издаден в предвидената писмена форма, налице са всички реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, включително са посочени фактически и правни основания за издаването му. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи на това основание за отмяна на акта.

Неизпълнението именно на нормативно определено задължение е послужило като основание за административния орган да започне производство по издаване на АУПДВ. Неизпълнението на нормативно предвидено задължение е основание да се приеме, че се касае за публично държавно вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК. Съгласно този текст публични са държавните и общински вземания за

недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от предприєдинителните финансови инструменти, оперативните програми, Структурните фондове и Кохезионния фонд на Европейския съюз, европейските земеделски фондове и Европейския фонд за рибарство, Инструмента Шенген, и Преходния финансов инструмент, вкл. от свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, както и глобите и другите парични санкции, предвидени от националното законодателство и в правото на Европейски съюз. Съгласно чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП - дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, извън основанията по, ал. 6, се установява с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

От съществено значение относно развилата се процедура по издаване на оспорения акт е факта, че жалбоподателят е сключил договор по реда на Наредба № 20 от 27.10.2015 г. за прилагане на подмярка 4.2. "Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти" от мярка 4. "Инвестиции в материални активи" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020 г.

Съдът приема, че оспорения акт е издаден при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 6, ал. 4 от Договора ползвателят е длъжен да подаде заявка за окончателно плащане по чл. 4, ал. 1 не по-късно от един месец след изтичане на срока по ал. 1. По делото не се събраха доказателства, че крайният срок за изпълнение на одобрения проект, съгласно чл. 6 ал. 1 от договора е бил 05.05.2021 г., от което следва, че срокът за подаване на заявката за окончателно плащане по договора е бил до 05.06.2021 г. не се твърди в този срок дружеството жалбоподател да е подало заявка за окончателно плащане.

Съгласно чл. 27, ал. 6 от ЗПЗП дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради нарушение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, което представлява основание за налагане на финансова корекция по чл. 70, ал. 1, т. 1 - 9 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове, се установява с издаването на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл. 73 от същия закон. Според разпоредбата на, ал. 7 на чл. 27 от ЗПЗП дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, извън основанията по, ал. 6, се установява с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. От посочените разпоредби следва изводът, че законодателят е въвел разграничение между нарушенията, които водят до издаване на решения за налагане на финансова корекция и нарушенията, които са основание за издаване на АУПДВ. АУПДВ се издава само в случаите, когато не се касае за нарушения, представляващи нередности, водещи до налагане на финансови корекции, посочени в чл. 70, ал. 1 от

ЗУСЕСИФ, а е налице нарушение на задължения на бенефициерите, произтичащи от секторното законодателство.

Разпоредбата на чл. 16 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г. сочи, че е допустимо междинно плащане при условие, че такова е заявено от кандидата/бенефициента и е предвидено в договора за предоставяне на финансова помощ. Междинното плащане е допустимо не повече от един път за периода на изпълнение на проекта, а в случай на проекти с включени строително-монтажни работи - не повече от два пъти за периода на изпълнение на проекта. То е допустимо за одобрена обособена част от инвестицията, като същото може да бъде заявено не по-късно от четири месеца преди изтичане на крайния срок за извършване на инвестицията по договора за предоставяне на финансова помощ.

По делото не се спори, че във връзка постъпила заявка за междинно плащане № 23/04/2/0/00313/2/01 от 14.08.2020 г., на дата 22.02.2021 г. и на основание чл. 3, ал. 6 от договора, на жалбоподателят е изплатено междинно плащане в размер на 1 225 771,94 лева. Безспорен е и фактът, че с Анекс II от 11.05.2020 г. се променя срока за извършване на инвестицията, т. е. заличава се чл. 6, ал. 1 от договора „Ползвателят се задължава да извърши инвестицията – предмет на този договор, в срок до 24 месеца, а за проекти с включени строително-монтажни работи до 36 месеца“ и се създава чл. 6, ал. 1 „Ползвателят се задължава да извърши инвестицията – предмет на този договор, в срок до 05.05.2021 г.“.

Съдът намира, че не са представени доказателства оборващи, които и да е от фактите, послужили като основание за издаване на АУПДВ. От събраните по делото доказателства се установи по безспорен начин, че оспорващия не е изпълнил задължението да подаде заявка за окончателно плащане в договорения срок, финансовата помощ по договора подлежи изцяло на отказ и договора следва да бъде прекратен на основание чл. 24, ал. 2, т. 1, от същия, като правилно ответника е постановил, че полученото междинно плащане в размер на 1 225 771, 94 лв. следва да бъде възстановено.

Съгласно чл. 20а, ал. 5 от ЗПЗП, Изпълнителният директор на ДФ "Земеделие" издава решение за финансова корекция за мерките и подмерките по чл. 9б, т. 2, при условията на глава пета, раздел III от ЗУСЕСИФ. Следва да се посочи, че съгласно § 4, ал. 3 ДР ЗУСЕСИФ, предоставянето на безвъзмездна финансова помощ, както и плащанията, верифицирането или сертифицирането на разходите по програмата по, ал. 1 се извършват при условията и по реда на този закон, доколкото друго не е предвидено в Регламент (ЕС) № 1305/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 г. относно подпомагане на развитието на селските райони от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1698/2005 на Съвета (ОВ, L 347/487 от 20 декември 2013 г.) и Регламент (ЕС) № 1306/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 г. относно финансирането, управлението и мониторинга на общата селскостопанска политика и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 352/78, (ЕО) № 165/94, (ЕО) № 2799/98, (ЕО) № 814/2000, (ЕО) № 1290/2005 и (ЕО) № 485/2008 на Съвета (ОВ, L 347/549 от 20 декември 2013 г.), в Закона за подпомагане на земеделските производители или в акт по неговото прилагане. Следователно, ЗУСЕСИФ се явява приложим, стига да не е предвиден друг специален ред по смисъла на лимитивно посочените в текста регламенти, ЗПЗП и наредбите по прилагането му. Нарушението във връзка, с което ДФ "Земеделие" търси възстановяване на извършено плащане по

договора, е неизпълнение от страна на дружеството на задължението му по чл. 6, ал. 4, във вр. с чл. 14, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 24, ал. 2, т. 1 от Договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г., във връзка с чл. 49, ал. 1, т. 12, във вр. с чл. 46, ал. 2 и чл. 50, ал. 1 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г. за прилагане на подмярка 4.2. "Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти" от мярка 4. "Инвестиции в материални активи" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020 г. то не попада в основанията за извършване на финансова корекция, регламентирани в чл. 70 ЗУСЕСИФ, тъй като се касае за неизпълнение на ангажменти или други задължения, свързани с условията за предоставяне на помощта или подкрепата, предвидена в секторното законодателство в областта на селското стопанство. Това неизпълнение не съставлява нередност по смисъла на чл. 70, ал. 1 ЗУСЕСИФ, то не следва да се провежда процедура по ЗУСЕСИФ и съответно да се издава решение за финансова корекция по реда на ЗУСЕСИФ, а следва да се установи публичното държавно вземане по общия ред за установяване на такъв вид вземания - по реда на ДОПК - чл. 166, както е процедирано от издателя на акта.

В горния смисъл е практиката на Върховен административен съд застъпена в решение № 11045 от 16.07.2019 г. по адм. д. № 1919/2019 г., решение № 15071/07.11.2019 г. по адм. д. № 6235/2019 г. и др.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя, с оглед твърденията идоказателствената тежест, която носи, не са представени доказателства относно конкретни обективни причини, които обосновават забавянето на изпълнението на проекта, които да обосновават отмяна на акта, с оглед правната сигурност и предвидимост. По тази причина жалбата е недоказана и необоснована и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Предвид установеното нарушение с оспорения административен акт е постигната и целта на закона, която е обоснована от необходимостта да се коригират последиците от неправомерни действия свързани с управление на безвъзмездно предоставени средства по програми на общността. В случая липсва основание да се приеме, че са налице обективни причини, които да обуславят липсата на виновно неизпълнение на задължение, което е имал по силата на закона и сключения от него договор, тоест целта на закона е постигната с издаването на оспорения административен акт, с който е отказано финансиране, прекратен е сключения договор и е установено дължимото публично вземане.

При цялостната проверка законосъобразността на оспорения административен акт на основанията по чл. 146 АПК, съдът констатира, че е издаден от компетентен орган, в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, съгласно материално правните разпоредби и в съответствие с целта на закона.

При този изход на спора, съдът намира за основателна претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 143, ал. 3 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 144 АПК, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, предвид невисоката фактическа и правна сложност на спора на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София-град, 63-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АМ Къмпани“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], офис 11, представлявано от управителя С. М. Т. против Акт за установяване на публично държавно вземане № 23/04/2/0/00313/2/01/04/01 от 27.10.2021 г. на Зам. изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“.

ОСЪЖДА „АМ Къмпани“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. М. Т. да заплати на ДФ "Земеделие" сумата в размер на 100 /сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: